

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС. ФІНАНСОВЕ ПРАВО. ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

DOI: 10.34015/2523-4552.2022.3.06
УДК 342.95

Єфремов А. О.,
кандидат юридичних наук,
начальник Головного управління
ДПС у Харківській області як
відокремленого підрозділу
Державної податкової служби України

ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ: ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ

У статті визначено ознаки державної податкової політики як об'єкта адміністративно-правового регулювання, на підставі яких сформульовано таке визначення останнього: це комплекс організаційно управлінських суспільних відносин врегульованих нормами адміністративного права та «управлінськими звичаями», що виникають у сфері оподаткування між державою (органами державної влади) та іншими суб'єктами з метою досягнення балансу між фінансовими ресурсами держави та обсягом її видатків, що залежать від потреб держави в конкретний період.

Ключові слова: державна податкова політика, адміністративно-правове регулювання, податкова реформа, фінансова реформа, публічне адміністрування.

Постановка проблеми. Державна політика в будь-якій соціально значущій сфері поєднує а собі важливі управлінські процеси, без яких ефективно виконання державою поставлених перед нею завдань вбачається неможливим. Вона є своєрідним орієнтиром, тією дорожньою картою, відповідно до якої систематично удосконалюються різноманітні заходи, які в свою чергу, є невід'ємною частиною діяльності держави в кожному з сегментів державного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблем функціонування податкової сфери держави та

питанням щодо її удосконалення присвятили свої роботи такі вчені як: І. А. Дем'янчук, І. З. Крет, А. І. Крисоватий, С. О. Масліченко, Н. П. Мацелюх, К. І. Милованова, Д. С. Насипайко, О. І. Огірко, Ю. В. Петленко, М. І. Соф'їн. Разом із тим, у вказаних дослідженнях прослідковується відсутність комплексного підходу щодо розгляду державної податкової політики як об'єкту адміністративно-правового регулювання. Зі свого боку, визначення дефініції останнього та встановлення його ключових ознак потребує систематичного аналізу теоретичних здобутків у різних галузях, зокрема: адмі-

ністративного права (Ю. П. Битяк, В. В. Богущий, В. В. Галушко, В. М. Гаращук, В. В. Зуй, Т. О. Коломоець, В. І. Олефір, М. П. Пихтін), в тому числі в частині визначення змісту адміністративно правового регулювання в інших соціально значущих сферах (В. Ю. Волков, І. О. Грицай, Ю. А. Козаченко, К. Ю. Примаков, Л. О. Шапенко); теорії держави та права (С. С. Алексєєв, П. П. Андрушко, Т. П. Базова, В. Г. Гончаренко, О. В. Петришин, М. В. Цвік); теорії державного управління (Т. М. Брус, К. О. Ващенко, О. М. Десятнюк, Ю. В. Ковбасюк, О. Р. Козакевич, Н. В. Коршунова, О. В. Лаврук, В. Є. Романов, О. М. Рудік, О. Ф. Скакун, Ю. П. Сурмін).

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Зважаючи на те, що від ефективності забезпечення економічної безпеки держави безпосередньо залежить стан національної держави в цілому, важливого значення набуває з'ясування змісту поняття «державна податкова політика як об'єкт адміністративно-правового регулювання» та виокремлення його характерних ознак.

Постановка завдання. Мета роботи полягає в тому, щоб на основі аналізу існуючих наукових напрацювань, а також чинного законодавства України і практики його реалізації визначити зміст поняття «державна податкова політика як об'єкт адміністративно-правового регулювання» та виокремити його характерні ознаки. Для досягнення зазначеної мети необхідно вирішити такі *завдання*: проаналізувати наукові підходи до трактування термінів «державна політика», «податкова політика», «регулювання», «адміністратив-

но-правове регулювання»; надати авторське тлумачення державної податкової політики як об'єкта адміністративно-правового регулювання; сформулювати ознаки державної податкової політики як об'єкта адміністративно-правового регулювання.

Виклад основного матеріалу. В теорії управління державну політику визначають як: «напрямок дій або утримання від них, обраний органами державної влади для вирішення певної проблеми або сукупності взаємопов'язаних проблем» [1, с. 122]; «відносно стабільну, організовану та цілеспрямовану діяльність уряду щодо певної проблеми або предмета розгляду, яка здійснюється ним безпосередньо або опосередковано через уповноважених агентів і впливає на життя суспільства» [2, с. 12]; «сукупність ціннісних цілей, державно-управлінських заходів, рішень і дій, порядок реалізації державно-політичних рішень (поставлених державною владою цілей) і системи державного управління розвитком країни» [3, с. 8].

Більш детальне визначення державної політики знаходимо в монографічній роботі Н. В. Коршунова: це «цілеспрямованої, відносно стабільної, свідомо-вольової, правової форми організації та здійснення діяльності держави або інших уповноважених нею суб'єктів, що за допомогою спеціальних засобів, методів і процедур спрямована на вироблення стратегічного курсу розвитку найважливіших сфер життєдіяльності суспільства і тактичного управління ними з метою найбільш оптимального узгодження інтересів соціальних суб'єктів» [4, с. 204].

Державну політику можна описати як легальну системну цілеспря-

мовану діяльність держави заснова- ну на певних принципах і ідеологіч- них засадах, за допомогою сукупнос- ті методів і способів, що має конкре- тні форми вираження, зокрема при- йняття та реалізація управлінських рішень, з метою удосконалення фун- кціонування соціально важливих сфер і задоволення соціальних пот- реб суспільства. Державна політика, як і будь-яке складне та багатогран- не явище має свою власну структуру, до якої зазвичай зараховують такі елементи (блоки): «інституційний (державна, органи державної влади, політичні партії), нормативний (но- рми, положення, державні програми) й матеріальний (засоби для реаліза- ції поставленої мети), а також рівні її здійснення – місцевий, регіональний, загальнодержавний, міжнародний» [5, с. 256–257].

Однією зі сфер державного управління, які мають соціальне значення є фінансова політика, кот- ру правильним буде визнати одним із видів (напрямів) державної полі- тики [5, с. 10]. В той же час, фінансо- ва політика держави об'єднує бю- джетну та податкову політику, вті- лення яких покликано забезпечити необхідне наповнення Державного та місцевих бюджетів держави, об- рати раціональні способи акумулю- вання та асигнування відповідних коштів. Не зважаючи на близький зміст державної та податкової полі- тики держави та спільну сферу реалізації, важливо розуміти, що бю- джетна політика держави прова- диться з метою формування достат- нього грошового ресурсу держави та його раціонального використан- ня, в той час, коли податкова полі- тика стосується процесів оподатку- вання.

Зазвичай під податковою полі- тикою розуміють «сукупність право- вих, економічних і організаційних заходів держави у сфері оподатку- вання щодо регулювання податко- вих відносин, за допомогою яких держава встановлює умови оподат- кування та які направлені на забез- печення надходжень податків до централізованих фондів грошових ресурсів держави й стимулювання економічного зростання за допомо- гою податкової системи» [7, с. 75]. Необхідно зазначити, що податкова, як і будь-яка інша державна політика не може зводитись виключно до певного кола заходів, адже являє собою довгостроковий процес, що склада- ється з стадій і етапів, заснований на певній теоретичній базі, сталих оріє- нтирах, конкретних цілях, меті та передбачає обрання оптимальних механізмів її реалізації. Основна мета податкової політики полягає в дося- гненні балансу між фінансовими ре- сурсами держави та обсягом її вида- тків, що залежать від потреб держа- ви в конкретний період. Не зважаю- чи на прикладний характер мети податкової політики, вона також спрямована на всебічну реалізацію інтересів громадян і держави: «плат- ників податків через створення умов оподаткування; громади в контексті залучення фінансових ресурсів для здійснення самоврядування; держа- ви для виконання нею функції з фі- нансування реалізації соціально- економічних програм та стимулю- вання економічного зростання» [8, с. 120].

Поряд з поняттям податкової політики в теорії права вживається ще один термін – фіскальна політика, що обумовлює необхідність визна- чення його співвідношення з понят-

тям «податкова політика», зокрема шляхом окреслення змісту категорії фінансової політики. Так, Ю. В. Петленко пропонує під фінансовою політикою розуміти «складову фінансової діяльності держави, що представляє собою керовану систему і на різних стадіях розвитку економіки сприяє досягненню поставлених цілей – забезпечення сталого економічного зростання; зниження впливу циклічності економіки на добробут населення; стимулювання високо рівня зайнятості населення; забезпечення помірних темпів інфляції, вирівнювання економічного розвитку регіонів тощо» [9, с. 29]. Між тим, наведена дефініція є достатньо широкою та не відбиває специфіку та особливостей фінансової політики, адже певні системи, які забезпечують стаке економічне зростання можуть мати місце поза фінансовою сферою. Більш обґрунтованим, на наш погляд, є визначення фінансової політики держави яке пропонують О. І. Огірко та І. З. Крет: «це цілеспрямована політика в галузі доходів державного бюджету, політику щодо встановлення (визначення) та отримання (акумулювання) надходжень до нього (тобто до державного бюджету) з метою вирішення таких ключових (основних) завдань, як: 1) зменшення загального рівня безробіття; 2) підвищення рівня якості життя населення; 3) стимулювання підприємницької діяльності (ініціативи); 4) недопущення неефективного використання ресурсів; 5) розвиток інноваційно-інвестиційної діяльності; 6) недопущення зростання рівня інфляції» [10, с. 2001, 2006]. Схоже фінансову політику держави розуміє І. А. Дем'янчук як «узгоджену діяльність держави у

сфері справляння податків, фінансування витрат держави та здійснення запозичень з метою забезпечення згладжування циклічних коливань в економіці та прогресивного економічного розвитку» [11, с. 825]. Належність фінансової та податкової політики держави до процесу встановлення та стягування податків, зборів і інших загальнообов'язкових платежів, а також відсутність інших процесів які охоплюються вказаними видами державної політики, та стосуються оподаткування, та підстави для ототожнення державної та фінансової політики держави. Ідентичний підхід прослідковується в дослідженнях таких вчених як: О. М. Дестнюк [11, с. 30], О. О. Молдован, О. В. Шевченко, О. О. Єгорова, Я. А. Жаліл [13, с. 3], С. О. Масліченко [14, с. 8], О. Р. Козакевич [15, с. 1002], М. І. Соф'їн [16, с. 45] та інших.

В свою чергу, дослідження податкової політики як об'єкту адміністративно-правового регулювання, потребує детального з'ясування змісту елементів останнього, з метою правильної характеристики такого об'єкту.

Слово регулювання означає дію за значенням регулювати, тобто «впорядковувати що-небудь, керувати чимось, підкоряючи його відповідним правилам, певній системі» [17, с. 480]. В такому контексті під правовим регулюванням необхідно розуміти впорядкування, приведення у відповідність, суспільних відносин за допомогою права (правових норм). Саме така ідея була покладена в основу визначення дефініцій правового регулювання, котрі утвердились в юриспруденції:

1) «здійснюваний за допомогою правових засобів (юридичних

норм, індивідуальних приписів, правовідносин тощо) результативний, нормативно-організаційний вплив на суспільні відносини» [18, с. 226] (за С. С. Алексєєвим);

2) «форма регулювання суспільних відносин, яка забезпечує відповідність поведінки їхніх учасників вимогам і дозволам, що міститься у нормі права» (за В. Г. Гончаренко) [19, с. 218];

3) «здійснюване державою за допомогою права і сукупності правових засобів упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона і розвиток» (О. Ф. Скакун) [20, с. 532];

4) «здійснюваний за допомогою юридичних засобів процес упорядкування суспільних відносин з метою забезпечення певної сукупності соціальних інтересів, які вимагають правового гарантування» (за В. Д. Ткаченко та Є. Б. Ручкіним) [21, с. 207-208].

Аналіз наведених визначень дозволяє резюмувати, що правове регулювання це загальне поняття, яке позначає процес впливу держави на суспільні відносини за допомогою використання юридичних засобів і методів за для приведення їх у відповідність з конкретними уніфікованими правилами. З огляду на множинність сфер правового регулювання, адже суспільні відносини де-факто без перебільшення виникають в кожній із соціальних сфер, а також різноманітності прийомів і методів, які використовуються під час такої процедури, таке регулювання прийнято поділяти на окремі види, залежно від галузі права, норми якої використовуються для урегулювання суспільних відносин. Зважаючи на роль адміністративного права в рег-

ламентатії суспільних відносин у публічній сфері, цілком обґрунтованим вбачається виокремлення адміністративно-правового регулювання як самостійного виду діяльності.

Корифеї адміністративного права Ю. П. Битяк і В. В. Галушко під адміністративно-правовим регулюванням розуміють «цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових заходів прав свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави» [22, с. 229; 23, с. 242]. Наведене визначення є загальним і конкретизуються в залежності від сфери здійснення адміністративно-правового регулювання. Наприклад, В. Ю. Волков у своєму монографічному дослідженні визначає адміністративно-правове регулювання в галузі стандартизації та сертифікації як «цілеспрямований та упорядковуючий вплив держави з використанням адміністративно-правових методів, орієнтованих на забезпечення безпеки та якості продукції, процесів та послуг, на суспільні відносини, що виникають під час розробки, прийняття і виконання вимог стандартів, підтвердження відповідності об'єктів установленим вимогам нормативних документів для забезпечення оптимальної конкурентоспроможності продукції на міжнародному ринку та раціонального використання природних ресурсів» [24, с. 4].

Л. О. Шапенко розкриває зміст адміністративно-правового регулювання страхування у сфері інноваційно-інвестиційної діяльності наступним чином: «це складний процес цілеспрямованого впливу держави на

всі компоненти страхової галузі, здійснюваний за допомогою комплексу адміністративно-правових засобів та інших правових явищ, які в сукупності складають механізм адміністративно-правового регулювання з метою вдосконалення правовідносин щодо захисту майнових інтересів страхувальників чи третіх осіб (інвесторів) та активізації інвестиційної діяльності страховиків, спрямованої на відтворення фінансово-економічних процесів» [25, с. 249].

Ю. А. Козаченко у науковій роботі на тему «Адміністративно-правове регулювання забезпечення прав пацієнта в Україні» наводить власне визначення такого регулювання: «це цілеспрямований владно-організаційний вплив органів управління в межах їхніх повноважень на впорядкування суспільних відносин у сфері охорони здоров'я, створення надійних умов для реалізації прав пацієнтів, їх гарантування, захист і охорону» [26, с. 17].

Необхідно звернути увагу на те, що всі наведені визначення адміністративно-правового регулювання в кожній конкретній сфері описані через систему такого регулювання та її кінцеву мету. Наприклад: суб'єкт впливу – держава чи уповноважений орган; об'єкт – конкретна сфера чи галузь; зміст – інструменти за допомогою яких здійснюється такий регулюючий вплив. Більш наглядно елементи системи адміністративно-правового регулювання можна навести на прикладі висновків роботи І. О. Грицай і К. Ю. Примаков окрім визначення поняття «адміністративно-правове регулювання у сфері масової інформації в Україні», до його системи пропонують відносити: об'єкт, суб'єкт, методи та засоби ад-

міністративно-правового регулювання у сфері масової інформації в Україні, відносини, які виникають і розвиваються в межах даної сфери [27, с. 27].

Межі об'єкта адміністративно-правового регулювання доцільно визначати через предмет адміністративного права, оскільки регулююча діяльність, що здійснюється за допомогою адміністративно-правових норм не може знаходитись поза межами останнього. Загальноприйнятим у юриспруденції є розуміння предмета адміністративного права як сукупності відносин, які пов'язані з «1) діяльністю органів виконавчої влади; 2) внутрішньо-організаційною діяльністю інших державних органів, підприємств, установ, організацій; 3) управлінською діяльністю органів місцевого самоврядування; 4) здійсненням недержавними суб'єктами делегованих повноважень органів виконавчої влади; 5) розглядом судами справ про адміністративні правопорушення» [22, с. 28; 28, с. 6].

Висновки. Екстраполюючи наведене вище на державну податкову політику як об'єкт адміністративно-правового регулювання можна стверджувати, що в даному випадку першочергове значення мають правові та управлінсько-організаційні аспекти, котрі мають місце під час формування та реалізації такої політики. Тому, в контексті даного дослідження державна податкова політика, насамперед, буде розглядатись в організаційно-правовому, а не економічному аспекті. Відповідно можемо сформулювати наступні ознаки державної податкової політики як об'єкту адміністративно-правового регулювання:

а) це суспільні відносини, що виникають, розвиваються та припиняються в сфері оподаткування;

б) такі відносини мають характер системності;

в) мають організаційно-управлінський характер;

г) регламентується нормами адміністративного права;

г) ґрунтується на «управлінських звичаях», тобто видах прийомів і способах управління вироблених наукою;

д) виникають із приводу: удосконалення системи суб'єктів оподаткування; підвищення професійного рівня персоналу податкових органів; усунення бюрократичних елементів за для забезпечення простих і зрозумілих податкових процедур; всебічної реалізації інтересів громадян, платників податків тощо;

е) наслідком розвитку таких відносин є діяльність держави в сфері оподаткування, яка має різні прояви (форми);

є) заснована на концептуальних засадах, основних ідеях, які корелюються з обраними оптимальними шляхами удосконалення сфери оподаткування;

ж) головною метою розвитку таких відносин є досягненні балансу

між фінансовими ресурсами держави та обсягом її видатків, що залежать від потреб держави в конкретний період.

Спираючись на визначені ознаки можемо сформулювати визначення поняття «державна податкова політика як об'єкт адміністративно-правового регулювання» – це комплекс організаційно управлінських суспільних відносин врегульованих нормами адміністративного права та «управлінськими звичаями», що виникають у сфері оподаткування між державою (органами державної влади) та іншими суб'єктами з метою досягненні балансу між фінансовими ресурсами держави та обсягом її видатків, що залежать від потреб держави в конкретний період.

При чому, саме на етапі її формування стратегічно важливе значення відіграють її засади, адже вони становлять не тільки основу для перспективної розбудови державної податкової політики, від них також залежить ефективність реалізації заходів у її межах. А тому, концептуальні засади державної податкової політики доцільно визнати перспективним напрямом наукових пошуків.

Список використаних джерел

1. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка. К.: НАДУ, 2011. Т. 4: Галузеве управління. 2011. 648 с.
2. Романов В. Є., Рудік О. М., Брус Т. М. Державна політика: аналіз та механізми її впровадження. Дніпропетровськ: ДРІДУ НАДУ, 2003. 72 с.
3. Державна політика: підручник / Ю. В. Ковбасюк, К. О. Ващенко, Ю. П. Сурмін [та ін.]; за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка. К.: НАДУ, 2014. 448 с.
4. Коршунова Н. В. Поняття державної політики: теоретико-правове дослідження: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Київ, 2017. 240 с.
5. Лаврук О. В. Сутність поняття державної політики. *Університетські наукові записки*. 2018. № 3-4. С. 254-263.
6. Крисоватий А. І. Теоретико-організаційні домінанти та практика реалізації податкової політики в Україні: монографія. Тернопіль: Карт-бланш, 2005. 371 с.

7. Насипайко Д. С. Податкова політика України: проблеми та перспективи розвитку. *Наукові записки*. 2012. Вип. 12. Ч. 1. С. 74-80.
8. Мацелюх Н. П. Податкова реформа як спосіб трансформації парадигми податкової діяльності держави. *Економічний вісник. Серія: фінанси, облік, оподаткування*. 2020. Вип. 4. С. 115-126.
9. Петленко Ю. В., Милованова К. І. Теоретичні та методологічні аспекти фінансової політики держави. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка*. 2017. Вип. 1. С. 28-35.
10. Огірко О. І., Крет І. З. Фінансова політика держави: сутність та аналіз особливостей складових з їх компонентами. *Traektoriâ Nauki. Section «Economics»*. 2018. Vol. 4. № 8. Р. 2001-2008.
11. Дем'янчук І. А. Теоретичні основи фінансової політики в умовах економічного спаду. Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського. 2015. Вип. 4. С. 822-825.
12. Десятнюк О. М. Ризики фінансової політики як загроза макроекономічній стабільності держави. *Світ фінансів*. 2012. № 4. С. 23-32.
13. Пріоритети реформування податкової політики України: як перейти від фінансизму до стимулювання ділової активності? К.: НІСД, 2010. 80 с.
14. Масліченко С. О. Фінансовий механізм у системі державного регулювання: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.01.01.К., 2002. 19 с.
15. Козакевич О. Р. Особливості фінансової політики у системі важелів стимулювання національної економіки України. *Traectoria Nauki*. 2018. № 7. Т. 4. С. 1001-1006.
16. Соф'їн М. І. До питання принципів фінансової політики в Україні в умовах євроінтеграції. Підприємство, господарство і право. 2019. Вип. 6. С. 240-244.
17. Білодід І. К. Словник української мови: в 11 т. Київ: Наук. думка, 1970-1980. Т. 8, 1977. 927 с.
18. Алексеев С. С. Проблемы теории государства и права: учебник. Москва: Юрид. лит., 1987. 448 с.
19. Юридичні терміни. Тлумачний словник / В. Г. Гончаренко, П. П. Андрушко, Т. П. Базова [та ін.] / за ред. В. Г. Гончаренка. Київ, 2004. 320 с.
20. Скаун О. Ф. Теорія держави і права: підручник. Харків: Консум, 2001. 656 с.
21. Цвік М. В., Петришин О. В. Загальна теорія держави і права: підручник. Харків: Право, 2009. 584 с.
22. Адміністративне право: підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, В. В. Богущий [та ін.]; за заг. ред. Ю. П. Битяка, В. М. Гаращука, В. В. Зуй. Х.: Право, 2010. 624 с.
23. Адміністративне право України: навчальний посібник: у 2-х т. / В. В. Галунько, В. І. Олефір, М. П. Пихтін [та ін.] / за заг. ред. В. В. Галунька. Херсон: ПАТ «Херсонська міська друкарня», 2011. Т. 1: Загальне адміністративне право. 320 с.
24. Волков В. Ю. Адміністративно-правове регулювання в галузі стандартизації та сертифікації: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Одеса, 2013. 20 с.
25. Шапенко Л. О. Поняття та зміст адміністративно-правового регулювання страхування у сфері інноваційно-інвестиційної діяльності. *Uropean Political and Law Discourse*. 2015. Volume 2. Issue 2. С. 246-251.
26. Козаченко Ю. А. Адміністративно-правове регулювання забезпечення прав пацієнта в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2016. 24 с.
27. Грицай І. О., Примаков К. Ю. Адміністративно-правові основи регулювання у сфері масової інформації в Україні: монографія. К.: «Хай-Тек Прес», 2018. 256 с.

28. Коломоєць Т. О. Адміністративне право України: підручник. Київ: «Істина», 2008. 458 с.

A. Yefremov, PhD in Science of Law, Head of the Main Directorate of the STS in Kharkiv region

ORCID: 0000-0001-7972-0323

**State tax policy as an object of administrative and legal regulation:
concept and features**

The article formulates the following features of the State tax policy as an object of administrative and legal regulation: a) these are social relations which arise, develop and terminate in the field of taxation; b) such relations are systemic in nature; c) they are organizational and managerial in nature; d) they are regulated by administrative law; e) they are based on "managerial customs", i.e., the types of techniques and methods of management developed by science; f) they arise due to: improvement of the system of taxation subjects; enhancement of professionalism of taxpayers; and g) they are based on the principles of administrative and legal regulation.

Based on the identified features, the author proposes a definition of the concept of "state tax policy as an object of administrative and legal regulation" as a complex of organizational and managerial social relations regulated by administrative law and "managerial customs" arising in the field of taxation between the State (public authorities) and other entities with a view to achieving a balance between the financial resources of the State and the amount of its expenditures which depend on the needs of the State in a particular period.

Keywords: *state tax policy, administrative and legal regulation, tax reform, financial reform, management, public administration.*